

Đi Chơi Nam Mỹ

Từ Minh Tâm

Phần 3: Rio de Janeiro - Brazil (tiếp theo phần 2)

13. Đi Rio de Janeiro:

Từ phi trường ở Iguacu - Brazil, chúng tôi bay đi Rio de Janeiro. Chuyến bay lúc 4 giờ chiều. Lúc cất cánh thì không mưa, nhưng gần tới Rio de Janeiro, mưa lớn lắm. Vậy mà máy bay đáp an toàn (cũng mừng), và nhờ có đường ống vào phi trường nên chúng tôi không bị ướt. Phi trường Rio de Janeiro là phi trường lớn, kiến trúc hiện đại, sàn lát đá cẩm thạch, các tiệm quán rất sang trọng không thua các nước Âu, Mỹ. Lấy hành lý xong, chúng tôi mua vé taxi về khách sạn ở Copacabana, một khu bãi biển ở phía nam thành phố. Giá vé taxi là 130 riels (cố định) tương đương khoảng 33 USD. Mua vé taxi của phi trường thì mắc hơn gọi taxi tự do ở bên ngoài, nhưng an toàn hơn vì dù sao đây là taxi của một công ty du lịch, còn đi taxi bên ngoài sẽ không biết họ chở mình đi đâu? Hai cô bán vé còn nói nếu chúng tôi muốn đổi tiền thì 100 USD = 390 riels - tiền Brazil. Thấy hai cô này tin được, nên chúng tôi đổi 100 USD để chi xài dù biết rằng có thể sẽ đổi được nhiều hơn khi tới nơi. Chỉ sợ lúc tới khách sạn thì trời tối quá khó ra đường để đổi tiền. Quả thật, xe chạy cũng gần 45 phút mới tới khách sạn Windsor Palace - Copacabana. Lúc này gần 7 giờ nhận phòng xong thì trời đổ mưa lớn. Chúng tôi sẽ ở đây 4 đêm, xem dự báo thời tiết nói ba ngày tới ngày nào cũng có mưa mà rầu!!!

14. Đi xem núi Sugarloaf - Rio de Janeiro:

Sáng hôm sau, chúng tôi ăn sáng tại khách sạn. Bữa ăn đầy đủ sữa, thịt, trứng... Về trái cây, rất ngạc nhiên khi thấy họ đãi trái đu đủ, chuối, xoài... là những loại trái cây rất mắc tiền ở Mỹ. Sau này mới biết đu đủ ở đây bán đầy đường với giá rẻ lắm. Một đô la Mỹ có thể mua hai trái rất ngọt. Thế là ngày nào chúng tôi cũng ăn đu đủ đã luôn vì bên Mỹ có đu đủ Mexico, giá không rẻ, mà lại không ngọt. Trái lại đu đủ Brazil tuy nhiều hạt nhưng ngọt và có mùi thơm.

Lúc 9 giờ, chúng tôi khởi hành khám phá Rio de Janeiro. Địa điểm đầu tiên mà chúng tôi muốn đến là đi cáp treo lên một đỉnh

núi có tên là Sugarloaf (Pão de Açúcar) để ngắm cảnh.

Muốn tự túc di chuyển ở Rio, du khách phải tới trạm xe điện, mua một thẻ đi xe, như một thẻ tín dụng, nạp tiền vô thẻ, sau đó khi tới cổng trạm thì áp thẻ vô máy, máy sẽ trừ tiền vô thẻ. Còn đi xe buýt thì có thể trả tiền mặt (một vé xe buýt chỉ có 4.05 riels, khoảng 1 USD). Đi xe điện thì tuyến đường cố định, dễ tính toán sẽ đi thế nào. Đi xe buýt khó hơn vì khó biết tuyến xe chạy và trạm ngừng. Thế nhưng ngày nay, khách sạn nào cũng có Wi-Fi miễn phí, tìm hiểu tuyến đường xe buýt cũng không khó lắm.

Từ trạm Siqueira Campos - Copacabana, Chúng tôi chỉ cần đi xe điện có hai trạm mà thôi. Tới trạm Botafogo thì xuống. Xe điện Rio chạy nhanh nhưng khách khá đông, đa phần là phải đứng. Thế nhưng hành khách rất lịch sự, thanh niên hay nhường ghế cho phụ nữ, người già...

Theo chỉ dẫn trên mạng, ra khỏi trạm Botafogo, chúng tôi tìm trạm xe buýt 513 sau đó đi xe này để tới chân đường cáp treo lên đỉnh Sugarloaf (Pão de Açúcar). Như đã nói, tiền vé chỉ có 4.05 riels. Đây là đoạn cuối tuyến đường nên còn ít khách và chúng tôi có chỗ ngồi. Thật ra, đường đi rất gần và xe chạy chỉ có 10 phút là tới.

Giá vé lên xe treo là 116 riels (khoảng 29 USD). Đây là một số tiền lớn so với thu nhập của người dân ở đây. Thảo nào chỗ bán vé vắng vẻ, không cần xếp hàng gì cả. Họ bán vé bằng máy, trả tiền bằng thẻ tín dụng. Mua vé rất nhanh, sắp hàng cũng ít nên chỉ 10 phút sau là chúng tôi đã lên xe treo, sẵn sàng được kéo lên đỉnh núi.

Xe treo này không liên tục. Một xe lên, một xe xuống. Mỗi xe có thể chở được 65 người. Đầu tiên, xe treo sẽ kéo chúng ta lên trạm thứ nhứt có tên là Morro da Urca (độ cao 220 mét). Bước ra khỏi xe là thấy phong cảnh hai bên đẹp kinh khủng... Rio de Janeiro nằm theo bờ biển phía đông nước Ba Tây. Đường biển cong ra cong vô và có những ngọn núi thấp, những hải đảo nhỏ nên từ đỉnh Morro da Urca, du khách có thể thấy những cao ốc thành phố, những bãi biển cong cát trắng, những hải đảo, tàu thuyền, cầu dài, cây cối và cả máy bay cất cánh từ một phi trường ở phía

bắc. Tất cả tạo nên những cảnh sơn thủy hữu tình đầy sinh động. Nội bao nhiêu đó thì cũng thấy tiền vé không mắc chút nào dù rằng bạn có thể đi bộ chừng 45 phút cũng lên tới đây, mà mình đi chơi, thời gian là tiền bạc, nếu có phương tiện đi nhanh mà khỏe là tốt rồi.

Trên đỉnh núi nhỏ này có đủ phương tiện để du khách ngồi chơi, ngắm cảnh, thư giãn, chụp hình... Ở đây có mấy con khỉ nhỏ rất ngộ. Mấy con này chỉ lớn chừng ba bàn tay của mình thôi. Có lẽ giá vé xe treo hơi mắc nên du khách không nhiều lắm, nhưng cũng tiện cho mình vì dễ chụp hình hơn.

Sau khi xem và chụp hình một vòng, chúng tôi qua trạm xe treo để đi tiếp lên đỉnh Sugarloaf. Hai ngọn núi này cách biệt nhau, cách nhau 1400 mét. Núi Sugarloaf cao 396 mét đứng đơn độc, vách thẳng đứng, nếu không có xe treo thì không thể leo lên tới đỉnh được.



Rio de Janeiro tuyệt đẹp nhìn từ đỉnh Morro da Urca

Xe treo chạy mỗi 20 phút, đứng trong xe có cảm giác hơi "trống ở dưới chân", nhưng cảm giác này không kéo dài lâu vì xe chạy khá nhanh, chừng 10 phút là đã tới đỉnh núi. Tới nơi xem cảnh từ đỉnh núi này thì chúng ta thấy được xa hơn, nhiều hơn, nhưng cảnh vật lại nhỏ hơn, không thú vị như lúc ngắm cảnh ở trạm Morro da Urca. Ngoài ra, vừa xem cảnh được chừng 10 phút thì mây đầu kéo tới bay ngang núi hoài. Mây này không dày lắm nhưng cũng đủ che khuất cảnh vật bên dưới. Chờ hoài không thấy mây tan nên chúng tôi đành đi xuống. Thành ra tưởng là lên cao sẽ ngắm được nhiều cảnh đẹp hơn mà lại thất vọng...

Lúc này đã hơn 1 giờ trưa, chúng tôi "xuống núi" kiếm chỗ ăn trưa sau đó đi xe buýt số 580 tới chân núi Cosme Velho với dự định sẽ đi xe điện để lên đỉnh núi xem cảnh từ chỗ tượng Đức Chúa Cứu Rỗi, một địa điểm nổi tiếng trên thế giới. Tới nơi lúc hơn 2 giờ trưa. Nhân viên ở đó nói: "Hôm nay mây mù nhiều lắm, nếu bạn có đi lên tới đỉnh cũng

không thấy gì nhiều". Thế là đành phải trở lại thành phố Rio, đi xe điện về khách sạn nghỉ ngơi. Chiều hôm đó, có dư thì giờ, chúng tôi lên lầu thượng của khách sạn để tắm hồ. Từ đây ngắm cảnh khu biển Copacabana cũng tuyệt vời lắm.



Xe treo lên đỉnh Sugarloaf - Rio de Janeiro

Dự định ngày mai, chúng tôi sẽ trở lại chỗ tượng Đức Chúa Cứu Rỗi một lần nữa. Thời tiết ở Rio de Janeiro rất ẩm ướt, một năm mưa 200 ngày. Tối nay lại mưa rỉ rả, trời có nhiều mây. Dự báo thời tiết là ngày mai sẽ mưa nữa, không biết chúng tôi có duyên với Đức Chúa hay không?

15. Đi xem tượng Đức Chúa Cứu Rỗi - Rio de Janeiro (Christ the Redeemer - Cristo Redemptor):

Do tìm hiểu trên mạng chúng tôi khám phá ra tuyến đường xe buýt số 583 (hay 584) từ Copacabana đi xe đến tượng Chúa rất dễ, nên sáng hôm sau, chúng tôi ăn sáng xong thì đi vòng vòng khu phố quanh khách sạn và chờ khoảng hơn 9 giờ thì đến trạm xe buýt gần đó để đi. Xe chạy dọc bờ biển khu Botofogo rất đẹp. Đặc biệt ở Rio de Janeiro tôi thấy hầu như mọi người đều ở chung cư cao tầng, không thấy nhà riêng hay biệt thự. Tới chân núi, chúng tôi sắp hàng mua vé xe điện lên đỉnh Corcovado với giá 67 riels (khoảng 12 USD) một người. Vé của chúng tôi phải chờ đến 12 giờ mới chạy. Như vậy phải chờ khá lâu. (Nếu muốn không chờ thì phải mua vé trước trên mạng, nhưng nơi đây hay bị mây mù, mua trước có khi bị mây thì có khi không thấy gì, uổng tiền).

Trong khi chờ đợi, chúng tôi đi mua sắm loanh quanh và qua bên kia đường để xem một nhà thờ lớn (nhưng không có gì đặc sắc).

11:30 trở lại trạm xe điện, sắp hàng chờ. 12 giờ xe chạy. Xe này màu đỏ, có 2 toa, chở được chừng 120 người một chuyến. Đường lên núi rất dốc. Xe này chạy điện, giữa

hai ray có thêm một đường răng cưa (giống như xe lửa Tháp Chàm - Đà Lạt hồi xưa). Xe chạy vòng vèo theo triền dốc với khoảng cách chừng 3,8 km, hai bên đường là rừng cây xanh mát. Đặc biệt có nhiều cây mít đang có trái, nhiều lắm trông rất hấp dẫn. Bà xã tôi cứ thắc mắc, mít nhiều vậy sao người ta không thu hoạch? Xe ngừng vài trạm để tránh xe bên trên xuống, khoảng 25 phút sau mới tới đỉnh. Ra khỏi trạm xe điện, phải đi thang máy và hai lần thang cuốn mới tới chân tượng Đức Chúa Cứu Rỗi.



Xem tượng Chúa ở Rio de Janeiro - 2020

Corcovado là một ngọn núi đơn độc cao 710 mét. Đỉnh núi có mặt bằng không rộng lắm để xây tượng. Bức tượng này cao 30 mét đặt trên bệ cao 8 mét. Hai cánh tay giang rộng của Đức Chúa dài 28 mét. Tượng được xây năm 1922-1931 và nặng 635 tấn.

Tượng này không phải là một tượng lớn như thế giới, thậm chí còn thấp hơn tượng Đức Chúa trên đỉnh núi Nhỏ ở Vũng Tàu (cao 32 mét). Thế nhưng đây là một tượng nổi tiếng có nhiều người tới thăm, như các Đức Giáo Hoàng... Đây cũng không phải là một tượng đẹp. Vậy nó nổi tiếng vì cái gì?

Theo tôi nghĩ, tượng này nổi tiếng là nhờ ở vị trí. Tượng được đặt trên núi cao, đơn độc. Quanh tượng có những chỗ để ngắm cảnh. Từ đây nhìn xuống thành phố Rio de Janeiro, phong cảnh đẹp hết biết. Ta có thể thấy những cao ốc vùng trung tâm, sân banh Maracana, đỉnh núi Sugarloaf, bãi biển Copacabana, Ipanema... Phong cảnh đẹp lắm, như là khi trời nắng ấm như hôm nay. Chỉ có điều bất tiện là có nhiều du khách quá, ai cũng muốn có những tấm hình đẹp kỷ niệm một chuyến đi nhớ đời. Như vậy thì mình cũng khó mà chụp hình riêng rẽ được. Tức cười là có cả những người nằm ngửa trên sàn để lấy cho hết cảnh bức tượng. Có bạn trẻ leo lên lan can để chụp hình khiến mấy ông bảo vệ phải thổi còi cảnh cáo nữa!

Vui chơi, ngắm cảnh chụp hình tới 2 giờ trưa thì đã đủ. Chúng tôi sắp hàng đi xe điện xuống núi, và sau đó đi xe buýt trở lại khách sạn nghỉ ngơi. Chiều nay sẽ đi chơi vòng vòng khu phố gần khách sạn và ngắm cảnh biển Copacabana.



Phong cảnh tuyệt đẹp của Rio de Janeiro nhìn từ trên cao

16. Khu vực quanh khách sạn Windsor Palace - Copacabana:

Khách sạn Windsor Palace này là một khách sạn khá sang trọng ở gần bãi biển nổi tiếng Copacabana. Khu vực quanh khách sạn có đủ mọi tiện nghi như nhà hàng, tiệm nước, chợ, tiệm bán quần áo... Về đổi tiền thì cũng có, nhưng phải đi xa chừng 10 phút về phía bắc - hồi suất ở đây là 1USD = 4.05 riels, nhiều hơn lúc đổi ở phi trường. Vào buổi sáng, nơi đây đông đảo như ở Chợ Lớn. Người đi mua sắm cũng có, mà dân vô gia cư cũng có. Ngoài ra còn có nhiều cảnh sát đi tuần nữa. Thành ra nơi đây cũng khá an toàn như là vào ban ngày. Còn ban đêm thì cũng đông, nhưng sau 7 giờ tối là chúng tôi rút vào phòng rồi, nên không biết xảy ra chuyện gì. Khách sạn có một hồ bơi nằm trên sân thượng - tầng thứ 19. Từ đây ngắm nước hồ, ngắm cảnh biển Copacabana cũng rất thú vị...

17. Ngắm biển Copacabana:

Buổi chiều, từ khách sạn, chúng tôi ra ngắm biển Copacabana ở gần đó. Chúng tôi có đem đồ tắm mà biển này mau sâu, sóng lớn mà nước màu vàng đục, trông dơ quá nên chúng tôi chỉ đi dạo biển, hóng gió mát, ngắm thiên hạ. Bãi biển cát mịn, từ bờ ra tới mép nước khá xa nên người ta làm nhiều sân bóng chuyền để chơi. Biển này cong và dài lắm, từ đây nhìn về phía nam còn xa tít, chắc là phải dài mấy cây số. Lúc này gần 5 giờ chiều, trời mát nên có rất nhiều người ra biển chơi. Mấy cô thiếu nữ mặc đồ tắm bikini kiểu "thiếu vải" đi đi lại lại trò chuyện với nhau, hay nằm nghỉ trên các ghế bố, hay vải bạt...

Mấy cô có thân hình rất đẹp nên "khoe" ra cũng đúng. Người Brazil có vẻ thoải mái trong việc ăn mặc nên đồ tắm sexy lắm, nhất là ở đây là bãi biển nổi tiếng nên thời trang áo tắm đủ kiểu, đủ màu sắc, rất đẹp.

Nhận xét về bãi biển nổi tiếng này thì tôi thấy nơi đây rộng rãi, vui vẻ, trẻ trung, ngắm người đẹp đã con mắt... nhưng tiếc là biển Copacabana sóng lớn, nước không sạch, nên tắm không được. Hơn nữa đọc sách du lịch thì thấy người ta nói nếu đi tắm thì đồ đạc phải giữ gìn cẩn thận vì ở đây hay xảy ra trộm vặt. Điều này cũng làm cho mình ngần ngại...

18. Thăm viếng khu thị tứ Rio de Janeiro:

Buổi tối ở khách sạn có Wi-Fi, mở internet để coi đường xe buýt đi từ Copacabana tới khu thị tứ Rio de Janeiro (downtown) thì thấy có xe số 415 sẽ đi ngang đó. Sáng hôm sau, ăn sáng xong, chúng tôi ra trạm xe buýt để đi xe này. Đường xa hơn mà vé vẫn là 4.05 riels. Thời tiết hôm nay hơi âm u, sợ sẽ có mưa vào buổi trưa.

Đi xe buýt có lợi là mình có chỗ ngồi mà lại được ngắm cảnh hai bên đường. Dọc đường đi downtown, khi xe chạy vào đại lộ President Antonio Carlos thì thấy một tòa nhà đẹp quá, nên khi xe vừa tới trạm gần đó, chúng tôi xuống xe để vào xem.

Vừa đi vài bước, chúng tôi lại thấy bên kia đường có một kiến trúc đẹp, giống như một nhà thờ. Coi bản đồ thì thấy ghi chú đó là Nhà Thờ Đức Bà cổ của Rio. Thế là chụp liền vài tấm hình bên ngoài nhà thờ và băng qua đường để vào xem.

Nhà Thờ Đức Bà Cổ Rio de Janeiro:

Nhà thờ cổ này được xây từ năm 1590, lúc đó nơi đây là nhà thờ hoàng gia và là nơi được làm lễ đăng quang của vua Don Pedro I năm 1822, cũng như nhiều lễ cưới của hoàng gia. Bên trong nhà thờ này đẹp lắm, những chi tiết điêu khắc trên tường, cột... thật lộng lẫy và được mạ vàng. Lại một điều là ngày nay, nơi đây do tư nhân quản trị, chớ không phải giáo hội. Xem nhà thờ cổ xong, chúng tôi trở lại bên kia đường để xem một tòa nhà khác cũng đẹp không kém đó là:

Tòa Nhà Quốc Hội:

Nhìn từ phía ngoài, tòa nhà này được trang trí với nhiều tượng điêu khắc, nhìn giống như một nhà hát xưa. Phía trước tòa nhà có cảnh sát canh gác. Thế nhưng thấy mọi người ra vô dễ dàng, chúng tôi cũng vào

xem. Hỏi người tiếp tân, cô ta nói đây là Tòa Nhà Quốc Hội của Rio. Cô còn nói tiếp là có tua vào xem bên trong. Hỏi vé bao nhiêu. Cô ta nói... miễn phí. Tua nói tiếng Anh sẽ bắt đầu lúc 10 giờ. Thế là chúng tôi xin vé. Họ nói chỉ cần ghi tên và quốc tịch vô sổ đón tiếp và chờ tới 10 giờ để vào xem.

Tua tiếng Anh lúc 10 giờ này chỉ có... hai người khách là vợ chồng chúng tôi mà thôi. Hướng dẫn viên chính là cô tiếp tân mới nói chuyện hồi nãy.

Tòa nhà này nhìn bên ngoài thì đẹp mà bên trong không có gì đặc biệt cho lắm. Cô hướng dẫn đưa chúng tôi xem phòng triển lãm nơi còn giữ lại ba lá quốc kỳ của Brazil theo dòng lịch sử, những thùng phiếu, phòng họp quốc hội, và một thư viện nơi có nhiều sách luật. Tua không có gì hay lắm, chỉ kéo dài chừng 30 phút mà thôi. Tuy nhiên, thái độ tiếp khách của cô hướng dẫn thật là thân thiện hiếu khách, làm cho chúng tôi rất cảm động. Khi ra về cô còn tặng bản đồ khu downtown Rio và chỉ cho chúng tôi những điểm du lịch nhưng viện bảo tàng, nhà hát... cần xem.



Tòa Nhà Quốc Hội

Nhà thờ San Jose:

Ra khỏi quốc hội, trời đổ mưa lớn. Thấy kế bên quốc hội có một nhà thờ đang mở cửa, chúng tôi vào đụt mưa và xem bên trong luôn. Bên trong nhà thờ này không đẹp lắm. Nhà thờ này thờ thánh Giu-se, có tượng của ông thánh ở cuối nhà thờ. Thấy chúng tôi ngồi yên ở ghế chót, một ông lão đến nói chuyện với chúng tôi. Ông này chừng 70 tuổi và biết nói tiếng Anh. Ở Rio này người nói tiếng Anh ít lắm. Ông lão này già mà nói thông thạo thì rất đặc biệt. Ông nói ở phía sau bàn thờ có thêm tượng thánh Giu-se nữa, rồi ông hướng dẫn chúng tôi lên đó để xem. Phía sau bàn thờ quả có một gian phòng nhỏ, nơi có tượng thánh Giu-se đang nằm và tượng Chúa Giê-su, đức Mẹ Maria đứng hai bên. Ông này thật tử tế, nếu không có ông ta chỉ dẫn, đời

nào chúng tôi biết và dám bước vào những nơi như vậy!

Khu thị tứ Rio de Janeiro:

Trời hết mưa, chúng tôi bắt đầu khám phá khu thị tứ Rio. Thành phố này không lớn lắm, đi bộ thăm viếng dễ dàng. Ngoài những tiệm quán sang trọng thì lề đường, đất trống bị lấn chiếm để bán sách báo, quần áo, đồ ăn... Khách đi mua sắm rất nhiều. Cảnh sát đứng đầy. Tất cả tạo nên một không gian thật sinh động, hơi bát nháo, có vẻ không an ninh vì thấy có nhiều người vô gia cư. Thế nhưng chúng tôi đi chơi cũng không lo sợ gì cho lắm vì chỉ đem theo ít tiền và chụp hình bằng điện thoại, không đem theo máy chụp hình cồng kềnh gì cả. Dọc đường có những bảng chỉ dẫn các địa điểm du lịch. Đi chừng 20 phút, chúng tôi tới một tòa nhà đẹp khác của Rio. Đó là:

Nhà hát thành phố Rio de Janeiro:

Chúng tôi tới nơi này lúc 12 giờ trưa. Đúng lúc đó có tua vào xem bên trong bằng ngôn ngữ Bồ Đào Nha. 4 giờ chiều mới có tua tiếng Anh. Chúng tôi cũng mua vé đại để vào xem. Giá vé chỉ có 10 riels (2.5 đô la) mà thôi. Người soát vé nói chúng tôi nhớ đi theo đoàn, đừng đi bầy bọ.

Đầu tiên người ta dẫn mình xem chỗ ngồi chờ. Phòng này có nhiều phù điêu với tượng Hy Lạp. Tiếp theo là tiền sảnh. Khu này trang trí sáng sủa với nhiều tượng điêu khắc và kiếng màu nghệ thuật. Khán phòng cũng đẹp nhưng xem ra không bằng nhà hát ở Buenos Aires mà chúng tôi có dịp thăm viếng mấy hôm trước.



Nhà hát thành phố Rio de Janeiro

Xem nhà hát Rio xong, chúng tôi ra đường đi chơi và kiếm chỗ ăn trưa. Hàng quán ở đây nhiều lắm, giá cũng rẻ, dễ kiếm đồ ăn và thức uống. Món đặc biệt thấy bán nhiều ở Rio là bánh xếp. Bánh này giống như bánh pâté chaud nhưng lớn hơn hai ba lần. Nhưn bánh là thịt bò như hamburger. Giá một

cái bánh này khoảng 6 - 10 riels, ăn một cái bánh, uống một chai nước ngọt là đủ no. Khách hàng khu này đi lại rất đông nên vấn đề cướp giật tôi nghĩ không có nhiều. Trước khi đi bạn bè nói ở Brazil vấn đề an ninh không tốt, nhưng tôi đi chơi ở đây thì thấy cũng không có vấn đề gì lắm. Ngoài ra, có một điều tôi khen Rio đó là đi vệ sinh không tốn tiền. Chúng ta chỉ cần tìm thương xá hay nhà thờ là có chỗ để giải quyết. Nhà vệ sinh ở đây sạch sẽ không có mùi hôi. Điều này hơn hẳn châu Âu, không có tiền lẻ thì đừng hòng.

Cầu dẫn nước ở Rio:

Ăn trưa xong, chúng tôi đi tiếp ra hơi xa khu thị tứ một chút để xem cây cầu dẫn nước của Rio. Cầu này có kiến trúc khá đẹp, thế nhưng thấy ở đó ít người, mà dân vô gia cư nhiều quá dù có cảnh sát canh gác, chúng tôi cũng chụp vài tấm hình rồi đi lẹ qua khu khác. Kỳ này chúng tôi thăm viếng một nhà thờ khác của Rio.



Cầu dẫn nước cổ xưa

Nhà thờ thành phố:

Nhà thờ này có kiến trúc giống như một kim tự tháp. Bên trong rất lớn có thể chứa cả ngàn người chớ không ít. Dù nơi đây được nhiều sách du lịch giới thiệu mà khách tới xem trưa nay không nhiều lắm. Chúng tôi cũng ngồi nghỉ chân, xem sơ rồi ra đường tìm đường về khách sạn.

Từ nhà thờ ra trạm xe buýt chừng 800 mét, đường phố hơi vắng hơn khu thị tứ nhưng chúng tôi đi lại an toàn. Đến nơi, xe có sẵn, chúng tôi lên xe ngồi ngắm cảnh Rio lần chót và được xe đưa về Copacabana an toàn.

Ấn tượng của chuyến đi downtown Rio là nơi đây kiến trúc đẹp đẽ, người đi lại đông vui, mua bán tấp nập. Có khu thương mại, có khu hành chính, ngân hàng... với nhiều nhân viên mặc đồ đẹp đi làm việc. Trái lại tôi thấy cũng có rất nhiều người vô gia cư nằm la liệt. Lề đường bị lấn chiếm bán hàng. Cả thành phố có nhiều khu giống như chợ trời. Nhiều nơi bị vẽ bậy. Thế nhưng người bán hàng rất

hiền, trả giá không mua, họ không nói gì. Người biết tiếng Anh tuy ít nhưng họ rất tử tế, chỉ dẫn mình tận tình. Nhân viên khách sạn hay các địa điểm du lịch thì phục vụ rất tốt. Nếu có dịp đi chợ Rio, chúng ta chỉ nên đem theo ít tiền đủ để xài trong ngày mà thôi dù rằng cảnh sát đứng đầy, nhưng cẩn thận thì chúng ta sẽ có dịp nhìn thấy một thành phố sinh động, hào hứng... Nói về Carnival thì chúng tôi đi không đúng thời gian nên không có dịp coi một lễ hội đầy hào hứng này.

19. Dạo chơi khu vực gần khách sạn:

Ngày cuối cùng của chuyến đi, chúng tôi sẽ bay về Mỹ vào buổi chiều nên nghỉ ngơi buổi sáng, buổi trưa trả phòng xong lại gọi đồ cho khách sạn, rồi đi chơi vòng vòng khu buôn bán xung quanh. Khu này rất nhộn nhịp và nhộn nhịp. Dọc con đường lớn ở đây tiệm quán liên tiếp, khách hàng đông đảo như ở Hongkong. Hàng hóa rất nhiều, trừ một món hàng mà tôi hỏi thử: đó là khẩu trang. Không nơi nào có. Hình như Trung Quốc đã vét hàng ở đây để gửi về nước hết rồi. Thật ra, ở thành phố Rio này, tuy đông đảo mà lúc này không có bệnh dịch nên không có ai phải mang khẩu trang hết. Có bạn hỏi thấy có video nói ở Brazil cướp giật giữa ban ngày mà không ai can thiệp. Riêng tôi đi chơi ở đây thì thấy đông đảo, cảnh sát đứng đầy đường nên có cảm giác an toàn. Dĩ nhiên là mình nhớ đừng đem nhiều tiền hay nữ trang giá trị để gọi lòng tham của người ta. Còn chuyện giật bóp, điện thoại, móc túi... thì thành phố lớn nào mà không có. Phải chú ý mà thôi.

Trước khi lên đường ra phi trường, chúng tôi vào ăn trưa ở một nhà hàng "lai" Brazil và Nhật (chủ là người Nhật). Đồ ăn khá ngon và giá vừa túi tiền.

20. Chuyến bay về:

Trở về khách sạn, nhận hành lý lại, chúng tôi nhờ nhân viên ở đây gọi taxi. Taxi ở đây rất nhiều, nhưng nhờ khách sạn gọi thì bảo đảm taxi của công ty hàng hoàng, không sợ chạy bậy tính thêm tiền... Chúng tôi cũng cảm ơn nhân viên ở đây đã rất tử tế, đối xử với khách rất tôn trọng... (Mỗi khi ra vô cửa khách sạn đều có nhân viên chờ mở cửa và chạy lại nhấn nút thang máy... lịch sự có thừa!).

Từ khách sạn ra phi trường quốc tế xe chạy khoảng 1 giờ mới tới (do bị kẹt xe). Tiền xe chỉ có 100 riels (rẻ hơn 30% lúc mới tới). Trong túi có 160 riels, chúng tôi chừa 10 riels

mua nước và trả cho ông tài xế 150 riels. Ông này mừng và cảm ơn rồi rút. Tiền taxi ở Rio khá rẻ, nếu biết như vậy chúng tôi sẽ đi taxi nhiều hơn là đi xe buýt.

Làm thủ tục check-in trên máy. Kỳ này ngoài những câu hỏi thông thường thì có thêm câu hỏi: "Ông bà có ghé ngang China trong thời gian 14 ngày vừa qua hay không?" Nếu không thì qua. Nếu có không biết sẽ như thế nào. Thủ tục xong, chúng tôi vào trong đi dạo hàng quán của phi trường Rio de Janeiro thì thấy phi trường này rất lớn, rất đẹp và tiện nghi sang trọng. Một đất nước không giàu có gì cho lắm mà có một phi trường rất hiện đại, kể cũng là một điều gây ấn tượng tốt.

Chuyến bay của American Airlines khởi hành đúng giờ. Chúng tôi phải ngừng chuyển tiếp ở phi trường Miami trước khi bay tiếp về Los Angeles. Ở đây mọi người phải nhập cảnh Mỹ, lấy hành lý ra, rồi lại gọi hành lý trở lại chuyến bay nội địa về Los Angeles. Do có thì giờ nên mọi chuyện cứ từ từ làm cho xong. Tại phi trường Miami, tôi thấy có một thông báo cẩn thận về bệnh dịch "Ebola". Thế thôi, không thấy có chuyện phải đo nhiệt độ gì cả. Hành khách thì người Mỹ không ai đeo khẩu trang, chỉ có vài người Á Châu đeo mà thôi. Nước Mỹ có lẽ chưa chuẩn bị nhiều cho bệnh dịch Corona. Vì chưa có vụ đo thân nhiệt, nên sau này ở Los Angeles có vụ một cô tiếp viên hàng không Đại Hàn dương tính với "Corona" mà lọt lưới, vô ở khách sạn và tiếp xúc nhiều người ở đây. Sau này, Los Angeles cũng như nhiều nơi khác ở Mỹ bị dịch quá trời. Đó là do thiếu chuẩn bị.

Chúng tôi về tới Los Angeles giữa trưa mà nhiệt độ còn hơi lạnh. Phải mặc áo khoác dày, khác hẳn mấy ngày qua, ở Ba Tây mặc đồ mát và mỏng hơn. Chuyến đi thành công và kết thúc trong vui vẻ để lại những kỷ niệm thật ấn tượng về một vùng đất xa xôi mà từ nhỏ mình không bao giờ nghĩ là mình có cơ hội đi đến... Thời điểm đi cũng may mắn là chưa có người nào bị bệnh dịch. Sau đó vài tháng thì Brazil và Á Căn Đình bị lây bệnh rất nhiều, cả triệu người bị bệnh, hết đi du lịch qua đó được. Hy vọng năm tới sức khỏe vẫn còn tốt và bệnh dịch Corona giảm đi để có thể tiếp tục đến thăm những vùng khác cũng rất đẹp của Nam Mỹ như vùng Patagonia, thủ đô Santiago nước Chile... hay đi cruise qua mũi Cape Horn cực nam Mỹ Châu...